

Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej także na pytanie czwarte:

5. Czy dyrektywę w sprawie usług płatniczych i obowiązującą w prawie Unii zasady pewności prawa i jasności prawa oraz art. 17 karty należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach niniejszego przypadku stoją one na przeszkodzie praktyce organów i sądów, która nakazuje, aby skarbowi państwa przypadły te kwoty pieniężne („przepadek”), które podmiot prowadzący salon gier otrzymał za pośrednictwem usługi operatora sieci od klientów banku, którzy przy użyciu karty płatniczej i kodu PIN pobrali umieszczoną przez niego gotówkę lub vouchery do gry na automatach, mimo że wszystkie uznania odpowiadają tylko tym kwotom, które klienci otrzymali za pośrednictwem automatów w gotówce lub w voucherach do gry?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE; Dz.U. L 319, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice
(Chancery Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 14 listopada 2016 r. – Air Berlin plc/
Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs**

(Sprawa C-573/16)

(2017/C 022/22)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Air Berlin plc

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nałożenie przez państwo członkowskie opłaty skarbowej według stawki 1,5 % od przeniesienia określonego powyżej w wyżej opisanych okolicznościach stanowi naruszenie jednego lub większej liczby z wymienionych przepisów:

1) art. 10 lub art. 11 pierwszej dyrektywy ⁽¹⁾;

2) art. 4 lub art. 5 drugiej dyrektywy ⁽²⁾; lub

3) art. 12, 43, 48, 49 lub 56 TWE?

- 2) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze jest odmienna w okolicznościach, w których przeniesienie udziałów do systemu rozliczeniowego było wymagane w celu ułatwienia notowania danej spółki na giełdzie w tym państwie członkowskim lub innym państwie członkowskim?

- 3) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze lub na pytanie drugie jest odmienna w okolicznościach, w których prawo krajowe państwa członkowskiego umożliwia podmiotowi prowadzącemu system rozliczeniowy, za zatwierdzeniem przez organ podatkowy, dokonanie wyboru, zgodnie z którym nie pobiera się opłaty skarbowej od przeniesienia akcji do systemu rozliczeniowego, a zamiast tego pobiera się podatek SDRT od każdej kolejnej sprzedaży akcji w ramach systemu rozliczeniowego (według stawki 0,5 % wynagrodzenia z tytułu sprzedaży)?

- 4) Czy odpowiedź na pytanie trzecie jest odmienna w okolicznościach, w których struktura transakcji wybrana przez daną spółkę oznacza brak możliwości odniesienia korzyści wynikających z wyboru?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r. dotycząca podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. L 249, s. 25).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotycząca podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. L 46, s. 11).

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Czeska

(Sprawa C-575/16)

(2017/C 022/23)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Støvlbæk, K. Walkerová, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że poprzez wprowadzenie wymogu obywatelstwa dla wykonywania zawodu notariusza Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej zgodnie z art. 49 TFUE, oraz
- obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że wymóg obywatelstwa przewidziany dla wykonywania zawodu notariusza w czeskim porządku prawnym jest dyskryminujący i stanowi nadmierne ograniczenie swobody przedsiębiorczości. Republika Czeska uchybiła zatem obowiązkowi spoczywającym na niej zgodnie z art. 49 TFUE.

Komisja twierdzi, że zadania powierzone notariuszom przez czeskie ustawodawstwo nie są związane z wykonywaniem władzy publicznej, wobec czego wymóg obywatelstwa ustanowiony dla dostępu do zawodu notariusza w czeskim porządku prawnym nie może być uzasadniony w drodze wyjątku przewidzianego w art. 51 TFUE.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 17 listopada 2016 r. – C. K., H. F. i małoletni A. S./Republika Słowenii

(Sprawa C-578/16)

(2017/C 022/24)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: C. K., H. F. i małoletni A. S.

Druga strona postępowania: Republika Słowenii